

LITERATŪRA,
SVARBIAUSI
TEKSTAI

WILLIAM SAROYAN

MAMA, AŠ
TAVE MYLIU

Alma littera

1. SUDIE, MAKARONŲ SKERSGATVI

Mama išėjo iš vonios šiokiais tokiais drabužėliais mažumą pridengusi tai, ką turi didelės mergaitės, ir paklausė:

– Kiek laiko?

– Aštuonios, – atsakiau aš.

– Be dešimt?

– Ne, lygiai.

– Kuris laikrodis tiek rodo?

– Visi. Jau aštuonios, pavėlavai. Bet argi tu kada spėjai kur nors laiku?

– Aš laiku pagimdžiau tave.

– Tai aš pasirodžiau laiku, o tau niekur nereikėjo spėti.

– Žinau, žinau, – pasakė mama, – bet, patikėk manim, aš tada nepavėlavau.

– Na gerai, bet aš irgi ne.

Pirmą sykį mudvi su mama susitikome, kai aš gimiau, ir tarp mūsų užsimezgė draugystė. Nuo tol ir draugaujame, nors kasdien bent po kartą kaip reikiant susikivirčijame. Žinoma, paskui visada susitaikome.

Mes gyvename kartu, visur drauge vaikštome, nebent ten, kur galima tik didelėms mergaitėms, mama eina viena, o aš lieku namie kartais su ateinančia aukle, kartais su Mama Viola, vienuolikos suaugusių berniukų ir mergaičių motina, kuri savaitgaliais ateina pas mus aptvarkyti buto, išvirti valgio ir pasižiūrėti televizoriaus.

Aš laukiau mamos jos miegamajame, norėjau pasižiūrėti, kaip ji puošis – tą ji tikrai moka. Ji šauniausia puošėja iš visų. Mamos kūnas rausvas, plaukai rudi, ir ji puikiai išmano, kaip ką daryti. Pirmiausia reikia išsimaudyti vonioje, paskui pasipudruoti, tada pasidažyti ir apsirengti. Kai visa tai užbaigi, atrodai kaip suaugusi mergaitė. Galėčiau daryti tai ir pati, bet kol kas esu pernelyg plokščia ir kieta, be jokių išlinkimų ir minkštimų. Aš sveriu šešiasdešimt svarų, o mama – šimtą dvidešimt. Mamai trisdešimt treji metai, bet ji pyksta, jeigu šitai primenu.

– Man dvidešimt dveji, tu puikiai tai žinai, – sako ji.

– Jeigu tau dvidešimt dveji, – prieštarauju aš, – vadinasi, aš dar negimusi, nes tau buvo dvidešimt ketveri, kai gimiau. Tu pati taip sakei.

– Aš melavau, – nesutinka mama. – Nenorėjau, kad tu žinotum, jog pagimdžiau tave būdama trylikos metų, ir tiek.

– Tikrai?

– Tu esi mačiusi daugybę moterų trisdešimt trejų metų amžiaus – argi aš atrodau taip kaip jos?

Žinoma, neatrodo. Ji į nieką nepanaši, be to, kas savaitę iš grožio salono grįžta gerokai pasikeitusi. Plau-

kai ir nagai kiekvieną sykį būna nudažyti vis kitokia spalva. Ji turi įvairių lūpdažių, pudrų ir kitokių niekučių daugiau negu bet kuri kita moteris pasaulyje.

Mama užsidėgė cigaretę ir prisėdo ant lovos, užties-
tos raudonu aksomu. Ji pasižiūrėjo į mane, nusišypso-
jo ir pamažu išpūtė dūmus.

– Verčiau paskubėtum, – paraginau aš.

– Vis vien jau valandą vėluoju. Praeis dar pusvalan-
dis, kol ten nusigausiu, tai verčiau neskubėsiu ir pavė-
luosiu ne truputį, o kaip reikiant.

– Gerai.

– Ką Mama Viola išvirė tau vakarienės?

– Jos dar nėra.

– O kur ji?

– Nežinau. Dar neatėjo.

– Vajetau, – sušuko mama. – Kaip ji taip gali! Juk ži-
no, kad aš nuo jos priklausau. Liepiu jai būti čia lygiai
septintą. Maniau, kad atėjo, kai maudžiausi.

– Ne, neatėjo.

– Tai su kuo tu tada šnekėjai?

– Su Debe.

– Ponios Šlomb dukra?

– Taip, su Debora Šlomb.

– Nuo kada judvi šnekatės kaip suaugusios?

– Ar mes šnekėjome kaip suaugusios?

– Taip. Aš maniau, kad tu kalbi su Mama Viola. Aha,
reikia sužinoti, kas nutiko, kodėl jos iki šiol nėra?

Mama paėmė telefoną su trisdešimties pėdų ilgio
laidu ir paskambino, bet niekas neatsiliepė.

Ji sumaigė cigaretę į rausvą peleninę su prancūzišku užrašu ir susimąstė. Aš visada žinau, kada mama susimąsto, nes šurmulyks aplink ją nurimsta ir apskritai viskas pasikeičia.

– Kas atsitiko, mama?

Mama šyptelėjo, išskėtė rankas, aš šokau jai į glėbį, mudvi apsikabinome ir ji pasakė:

– Mano mažasis Varliuk, mano gražusis Pienės Pūkelis, mažasis mano Žiogelis.

Aš supratau, kad mamai liūdna, nes ji visada mane vadina savo mažuoju tuo ar anuo, kai tik jai pasidaro liūdna.

Mama pakėlė telefono ragelį ir greitai surinko kažkokį numerį. Po akimirkos, nutaisiusi ypatingą balsą, ji jau teiravosi lėktuvų tvarkaraščio – ir ne rytojaus ar kitos dienos, o šio vakaro. Tas, kurio ji klausinėjo, iš pradžių, atrodo, nieko nežinojo apie šį vakarą, bet kažką atsakė. Mama padėjo ragelį ir greitai surinko kitą numerį.

– Klara, aš negaliu ateiti. Siaubingai gaila. Atsirado neatidėliotinų reikalų. Šį vakarą skrendu į Niujorką. Taip, šį vakarą. Taip, skubiai. Oi, nežinau, kiek ten būsiu. Gal mėnesį, gal ilgiau, gal trumpiau. Žinoma, imu ir panelę Nižinski, – ji kiek patylėjo, pasiklausė, paskui tarė: – Palauk, paklausiu, – tada pažvelgė į mane: – Klara pasiimtų tave keliom savaitėm ar mėnesiui, kol aš būsiu Niujorke. Ar nori likti su ja?

– Ne jau, aciū, – atsakiau, – ir tu gerai tą žinai. Kam dar klausi? Ji pravardžiuoja mane panele Nižinski,

sukčiauja, žaisdama kortomis, o paskui sako, kad aš sukčiauju.

– Ji mano geriausia draugė.

– Bet ne mano, – atšoviau. – Aš noriu skristi su tavim.

Mama pasakė Klarai:

– Ji sako, nė už ką, bet vis tiek baisiai gražu, kad pasisiūlei. Kai grįšiu, paskambinsiu. Iki.

Mama padėjo ragelį ir puolė ieškoti lagaminų, šūkaudama, kad daryčiau tą, daryčiau aną: patikrinčiau viryklę, šaldytuvą, kiemo duris, kitas duris, pasiimčiau drabužių ir dantų šepetėlį.

Taip mudvi išskridome į Niujorką, nors mama turėjo eiti į eilinį pobūvį, palikusi mane namie su Mama Viola.

2. „AIRIJOS ŽVAIGŽDĖ“

Mano mama – aktorė, todėl ir išskridome į Niujorką. Ten, kur yra tikras teatras. Lėktuve, kuris vadinosi „Airijos žvaigždė“, – aš tai perskaičiau lipdama laipteliais link tos skylės, pro kurią žmonės patenka į savo vietas, – mama pasakė:

– Privalau gauti gerą vaidmenį gerame spektaklyje, nes, deja, neinu jaunyn. Kaip tik prasideda sezonas, ir turiu būti ten, kad gaučiau gerą vaidmenį. Dirbau labai rimtai ir žinau, kad dabar tikrai esu pasirengusi, ne taip kaip pernai, kai buvau nuskridusi į Niujorką viena, o tave net dviem mėnesiams palikusi su tetule Bese. Nors neriausi iš kailio, tačiau negavau jokio vaidmens, nes nebuvo pasirengusi. Bet dabar tikrai esu pasirengusi, todėl ir pasiėmiau tave drauge, užuot prašiusi tetulės Besės vėl atvažiuoti, nes šį kartą man tikrai nusišypsos laimė ir aš susilauksiu didelio pasisekimo, o tada pripirksiu tau naujų drabužių ir visko, ko tik panorėsi. Na, miegok.

Aš buvau pernelyg susijaudinusi, kad užmigčiau. Lėktuvas visą laiką kratėsi ir užė, kaip paprastai užia lėktuvai, žmonės zujo taku čia pirmyn, čia atgal.

– O mano žuvytės! – prisiminiau aš. – Kas bus mano auksinėms žuvytėms?

Visai neseniai mama nupirko man dvi mažas auksines žuvytes mažuose indeliuose, sumokėjo už kiekvieną po trisdešimt penkis centus. Ir štai dabar jos paliktos likimo valiai – stovi mano miegamajame ant stalelio ir nėra kam pamaitinti, nors šalia guli pakelis su jų maistu.

– Prakeiktos žuvytės, – pasakė mama.

– Atsiimk savo žodžius, – pasakiau aš. – Kaip tu gali taip kalbėti apie Berniuką ir Mergaitę? Juk jie beveik geriausi mano draugai ir aš jais rūpinausi ištisus metus.

– Juk turi jas tik mėnesį. Tikrai nemaniau, kad jos taip ilgai gyvens. Nupirkau tik todėl, kad tušti indeliai kainuoja daugiau negu mokėjau.

– Man visai nesvarbu, kodėl tu jas nupirkai. Aš myliu savo žuvytes, atsiimk savo žodžius.

– Atsiimu, – pasakė mama. – Nusišiu telegramą Klarai ir paprašysiu, kad kartą per savaitę užsuktų ir įbertų žiupsnelį maisto.

– Dukart per savaitę.

– Gerai, dukart.

– Neužmiršk.

– Neužmiršiu.

– Užsirašyk.

Jeigu mama neužsirašo, ką privalo padaryti, tai pamiršta, bet kartais pamiršta ir užsirašiusi. Nuo ryto iki vakaro ji vis kažką užsirašinėja. Dabar ji išsiėmė iš

rankinuko bloknotėlį ir sidabriniu pieštuku užsirašė:
„Nusiųsti telegramą Klarai, kad pamaitintų žuvis.“

– Nori kažko paklausti?

– Taip. O jeigu tau nepasiseks?

– Verčiau neuždavinėk man tokių klausimų. Šįkart man turi pasisekti, antraip bus per vėlu.

– Kas per vėlu?

– Tapti gera aktore.

– Ar dabar nesi?

– Esu, bet ne vaidinu teatre, tik televizijoje, o tai nesiskaito. Kvaili vaidmenys. Kvailos istorijos, kvailos pjesės, kvaili režisieriai. Man bloga nuo televizijos. Noriu vaidinti tikrame teatre.

– Kodėl?

– Noriu būti įžymi.

– Ar dabar nesi įžymi?

– Ne visai. Aš būnu pati gražiausia mergina visuose pobūviuose, susitinku ten su teatrų direktoriais, režisieriais, rašytojais ir aktorais, bet nė vienas iš jų nepuola man siūlyti vaidmens savo spektaklyje – nė vienas. Aš mirtinai pavargau nuo viso šito. Šį kartą man turi pasisekti. Ir tu privalai tuo tikėti, nes man pasiseks, jeigu tu tikėsi.

– Gerai.

– Šaunuolė.

– Aš tikiu, kad tu gausi patį geriausią vaidmenį ir tapsi dešimt kartų geresnė už Meriliną Monro.

– Kai kurioms tikrai sekasi.

– Tau patinka Merilina?

– Žinoma. Ji iš tiesų labai graži, bet atsimink, kad jai ir sekasi.

– Tau pasiseks labiau nei jai.

– Sukalbėk maldą ir miegok. Jau po vidurnakčio.

Aš stipriai stipriai užsimerkiau ir pamačiau daugybę oranžinių ratilų, bet man nepatiko, jog lėktuvas visą laiką turi užti, kad nuskraidintų mus į Niujorką.

– Šaunuolė, – pasakė mama. – Ar pasimeldei?

– Taip, – atsakiau, bet neatsimerkiau, nes man patiko žiūrėti į oranžinius ratilus, o paskui ir į juodus.

– Ko tu prašei?

– Kad mamai pasisektų ir ji taptų tokia garsi, kokia svajoja būti. Ir prižadėjau neskriausti sliekų.

– Betgi tu ir šiaip nieko blogo jiems nedarai.

– Žinoma, ne. Aš niekada jų neskriaudžiau.

– Tai kam dar pasižadi?

– Oi, mama, nejaugi visai neišmanai, kaip reikia melstis? Aš visada ko nors prašau ir visada ką nors pasižadu.

– Na gerai. Apie kokius sliekus tu kalbi?

– Iš mūsų sodo. Aš jų niekada nemindžioju. Tik žiūriu, kaip šliaužia tolyn, kol pasislepia.

– Ar jau miegi?

– Kaip aš šnekėčiau, jeigu miegočiau?

– Aš norėjau pasakyti, ar jau snaudai?

– Atrodo.

– Tada labanakt.

– Labanakt.

Bet mane erzino, kad lēktuvas skrisdamas vis ūžia ir kratosi ir kad labai nepatogu, ne taip kaip lovoje, kur gali patogiai išsitiesti, atvēsti ir prisiminti kokiā pasakā. Dauguma mergaičių nekenčia raganu. O man jos patinka. Pasakose jos visada iškrečia kā nors nuostabaus. Nemēgstu pasaku be raganu. Debē sako, kad raganu nebūna. O aš sakau, kad būna. Mes susipykstam ir kartais nesišnekam ītisiā popietē, paskui Debē taria:

– Na gerai, būna.

Arba aš pasakau:

– Na gerai, nebūna, bet koks skirtumas? Anksčiau jū būdavo, nes jos aprašytos pasakose. – Ir mes susitaikom.

Tikrū tikrausia ragana su baisiai ilga nosim, visa apaugusi karpom ir plaukais, pamatē mane ir sukikeno. Aš īssigandau, supratusi, kad raganu īš tiesu būna, ir uzmigau.

3. SVEIKAS, „PJERAI“

Le Gvardijos oro uoste mes pasiėmėm taksi ir nuvažiavome į Penktajame aveniu esantį „Pjero“ viešbutį, vieną geriausių ir prabangiausių Niujorke. Bet mama, užuot prašiusi didelio kambario, kainuojančio dvidešimt dolerių per parą, pasiėmė visai mažą kambarėlį už tris dolerius. Tokiuose paprastai gyvena turtingų žmonių tarnai arba sekretorės. Turtingi žmonės gyvena dideliuose kambariuose.

– Nenoriu, kad kas žinotų, jog esu neturtinga, – pasakė mama. – Juk kiek moku už kambarį – mano vienos reikalas.

– Kur aš miegosiu?

– Čia, kvailiuke.

– O tu?

– Irgi čia.

– Oi, mama, kaip džiaugiuosi, kad mes esame Niujorke!

Kambarėlis, ne didesnis už mūsų namo Pesifik Peliseiduose prieškambarį, buvo dvidešimt pirmame aukšte, pažymėtas 2109 numeriu. Jame buvo graži vo-

nia, graži lova, graži komoda, graži spinta ir, žinoma, telefonas, paprastas, juodas ir labai švelniai skambantis, ne taip kaip mūsiškis rausvasis, kuris kaukia kaip gaisrinės sirena.

Mama atsisėdo ant lovos ir telefonu užsisakė pusryčius: puodelį kavos sau ir virtų kiaušinių, skrudintos duonos bei kakavos man – brr! Nekenčiu virtų kiaušinių ir labai mėgstu kavą, bet man jos neleidžia gerti.

Paskui mama prileido į vonią vandens ir paliepė:

– Na gerai, panele Nižinski, prašom turkštis.

– Prašom nevadinti manęs panele Nižinski.

– Bet juk tu mėgsti šokti, argi ne?

– Na ir kas? Klara Kulbau mane taip vadina, ji manęs nekenčia, todėl aš nekenčiu jos ir nenoriu, kad mane vadintum taip kaip ji. Vadink mane Margarita Roza.

– Gerai, Margarita Roza, renkis. Aš noriu, kad tu išsimaudytum, skaniai papusryčiautum, atsigultum į lovą ir pailsėtum – juk visai nemiegojai.

– Miegojau.

– Na, bet blogai – kaip ir aš. O kodėl nori, kad vadinčiau tave Margarita Roza?

– Toks Anglijos karalienės sesutės vardas.

– Aaa.

– Tu Anglijos karalienė, o aš tavo sesutė.

– Kaip būtų nuostabu, jeigu taip ir būtų!

– Mama, juk taip ir yra. Mes tik apsimetam, kad esam neturtingos.

– Tai vienintelis dalykas, kur mes neapsimetam, – atsakė mama.

– Kokios tada iš mudviejų karalienės?

– Prašau lipti į vonią praustis. Ir paklausk, Žiogeli, tu privalai daugiau valgyti, juk vieni kaulai kyšo. Nuo šitų pusryčių pradėsi daug valgyti. Sutarta?

– Pasistengsiu, mama.

Aš įlipau į vonią, pliuskenausi ir dainavau, kol mama kažkam skambino. Girdėjau ją šnekant su keletu žmonių. Su vienais ji juokėsi ir šūkalojo, pravardžiavo, o su kitais kalbėjo tarytum ne savo balsu. Aš girdėjau, kaip padavėjas įstūmė į kambarį staliuką ir išėjo, tada į vonią atėjo mama, aš išlipau iš vandens ir ji mane nušluostė, paskui užsimečiau chalatėlį ir sėdau prie stalo. Mama pralupo du kiaušinius – rudą ir baltą, nupjovė viršūnes, uždėjo ant jų po gumulėlį sviesto, jis tuoju pat pradėjo tirpti. Mama pasakė:

– Norėčiau, kad nuo šios akimirkos tu būtum kaip kalakutas – privalai suvalgyti viską, kas yra ant stalo, ir kuo greičiau.

– Kiaušinio lukštus, lėkštutes, peilius, šakutes, šaukštus irgi?

– Taip.

– Ir servetėles?

– Taip.

– Ir stiklines?

– Sakau – viską ir nejuokauju. Jaunos mamos siaubingai apkalbamos, jeigu jų dukros neatrodo kaip pripučiamos lėlės, o tu juk neatrodai.

– Aš visai nenoriu atrodyti kaip pripučiamą lėlę.

– Visi labai smerkia jaunas mamas, kurios nieko pasaulyje neturi, tik mažas dukreles.

– Tu turi tėtį.

– Ne, Varliuk. Tai tu turi tėtį, o ne aš. Mes išsiskyre.

– Bet juk tėtis gyvas. Jis dar nemiręs, o kol jis gyvas, mudvi abi jį turim.

– Ko gero, ne. Be to, jis Paryžiuje ir nežada grįžti.

– Bet jis tau atsiunčia pinigų.

– Taip, atsiunčia, kai pats turi.

– Be to, tu turi sūnų.

– Ne, juk tavo brolis pas tėvą.

– Kodėl tėtis išsivežė jį į Paryžių?

– Tu puikiai žinai – prieš metus mes susitarėm, kad tavo tėtis pasiims Pitą, jeigu Pitas sutiks, – ir jis sutiko, – o tu pasiliksi su manim, jeigu norėsi, – ir tu norėjai.

– Aš noriu būti ir su tėčiu.

– Valgyk kiaušinius.

– Tikrai, mama. Aš noriu būti su juo ir su Pitu Bolivijos Žemės Ūkiu, noriu, kad ir tu būtum kartu.

– Bet mudvi esam čia, o tavo tėtis su Pitu Paryžiuje. Baikim tas kalbas.

– Kodėl?

– Dabar man rūpi aibės kitų dalykų, todėl neaiškinasiu to, ką jau aiškinau šimtus kartų. Tavo tėtis ir mama išsiskyre, ir viskas. O kai vyras su moterim išsiskiria, jie negyvena kartu.

– Tu myli tėtį labiau už viską pasaulyje. Pati žinai.

– Galbūt, bet ir nekenčiu labiau už viską pasaulyje.

- Ne, mama! Tu jį tik myli.
- Aš jo nekenčiu.
- Ir jis tave myli.
- Ir jis manęs nekenčia.
- Kaip jūs galite vienas kitą mylėti ir nekęsti?
- Mums visai nesunku.
- Aš myliu ir tėtį, ir tave, mama.
- O ko nekenti?
- Pito.
- Pito Bolivijos Žemės Ūkio?
- Taip. Pito Bolivijos Žemės Ūkio.
- Juk tu žinai, kad aš jį myliu.
- O aš jo nekenčiu.
- Na štai, tada tu supranti mudu su tėčiu. Žiūrėk, kad neliktų nė trupinėlio duonos ir nė lašo kakavos.
- Paskambink tėčiui ir paprašyk, kad jie abu atskristų.
- Čionai?
- Taip, tiesiai čionai. Į šį kambarį. Į 2109 „Pjero“ numerį. Gyvensim čia visi drauge, kol numirsim.
- Keturiese šitame kambarėlyje neišgyvensim nė valandos. Kai tu buvai maža, mes visi keturi šešis mėnesius gyvenome dvidešimties kambarių name Austrių Įlankoje – ir vos nenumirėm.
- Nuo ko?
- Nuo gyvenimo po vienu stogu ir pastangų būti šeima.
- Kodėl? Ar taip sunku būti šeima?

– Tavo tėčiui ir man – sunku. Man atrodo, kad visiems sunku, bet, žinoma, gal ir klystu. Aš sprendžiu iš to, ką matau. Kad ir mano geriausia draugė Klara Kulbau. Ji jau dvidešimt metų gyvena su vyru ir trim vaikais tame pačiame name, ir, žiūrėk, kuo jie pavirto?

– Kuo jie pavirto?

– Numirėliais, štai kuo. Jie kasdien keliasi, valgo, vaikščioja, bet jie numirėliai. Štai kas yra vedybos.

Čia suskambo telefonas, ir aš nespėjau paprašyti mamos, kad paaiškintų. Vėl turėsiu laukti.

– Glede! – šaukė mama į ragelį. – Klausyk, dabar arba niekada. Privalau prasimušti į teatrą. Vakar vakare jau buvau susiruošusi eiti į eilinį pobūvį, bet staiga nusprendžiau – velniop visa tai, velniop tuos pobūvius amžiams. Gana eikvoti gyvenimą vien tam, kad būčiau gražiausia mergina pobūviuose. Man to per maža. Todėl atskridau čia ir po valandos susitinku su Maiku Maklečiu.

Mama šnekėjo ir šnekėjo, gurkšnojo kavą, degėsi vieną cigaretę po kitos, nes Gledė yra Gledė Daberi. O jūs žinote, kas ji tokia? Tai viena iš turtingiausių merginų pasaulyje ir geriausia mamos draugė, geresnė net už Klarą, nes Gledė su mama pažinojo viena kitą, kai abi buvo visai mažos ir labai nelaimingos.

Galų gale mama atsišnekėjo su Glede, nusimetė drabužius, nuėjo į vonią praustis, paskui išėjo ir vėl apsi-rengė. Tada išstūmė stalėlį į koridorių, paguldė mane į lovą, padavė knygą, kuri vadinosi „Vieną ankstų rytą“.

Ji apie įžymių vyrų ir moterų vaikystę, beveik be paveiksliukų. Mama pasakė:

– Paskaityk, pailsėk ir numik, kol aš pietausiu su ponu Maklečiu. Aš jau vėluoju, būsiu ten apie pusę trijų, o sugrįšiu čia pusę penkių, tada nutarsime, ką veiksime vakare. Gerai?

– Gerai, mama. Kas tas ponas Maklečis?

– Jis stato pjeses. Mudu susipažinome viename pobūvyje prieš porą metų, ir tik pamanyk, jis manęs nepamiršo.

– Niekas tavęs nepamiršta, mama.

– Aš jam pasakiau, kad atskridau čionai pasiryžusi pradėti dirbti teatre, o jis atsakė: „Jūs tam tinkate, pa-pietaukim kur nors, ir man viską apie tai papasakosit.“ Taigi laikyk špygą už mane.

– Gerai, mama. Sėkmės.

Mama apibėrė mane bučiniais ir išėjo, o aš atsiverčiau „Vieną ankstų rytą“. Ten buvo nupieštas berniukas, laikantis prie ausies kriauklę, ir aš užsigeidžiau tokios kriauklės, kad galėčiau pasiklausyti jūros ošimo – ir tučtuojau. Bet čia paskambino ponas Maklečis. Jis atsiprašė, kad niekaip negalėjo ištrūkti iš savo kontoros ir todėl pavėluos. Aš pasakiau, kad nieko baisaus, nes mama irgi vėluoja. Jis pasiteiravo, kas tokia aš ir kiek man metų, o paskui tarė:

– Jaunoji panele, man patinka jūsų balsas. Ar norite būti aktore?

– Ne, tamsta, – atsakiau. – Bet mano mama nori.

– Žinau, kad nori, – pasakė jis, – bet man reikalinga mergaitė, turinti gražų balsą.

– Mano mama turi gražų balsą.

– Na, žinoma, bet tavo mamai ne devyneri metai, o tau devyneri, ir mergaitei pjesėje devyneri. Pagalvok apie tai, sutarta?

– Gerai, tamsta.

Oi, ne! Kokia iš manęs aktorė?